

[Kultur- og kommunikationsministeren]

ne og om den pris, der skulle betales. Nu er leverandørerne, ophavsmændene, tvunget til at stille deres programmer til rådighed, og de er tvunget til at gøre det til den pris, som fastsættes af Tvangslicensnævnet, som det kaldes. Det tror jeg er vigtigt at understrege, fordi det også er noget, der har med hele spørgsmålet om opkrævningsproblemerne at gøre, tror jeg, idet opkrævningsproblemerne kan være vanskelige.

Vi har i hvert fald nu søgt at skabe den juridiske hjemmel for, at nogle af de problemer, som har været påpeget, kan løses, men jeg tror, at bagved ligger også en grundlæggende misforståelse af tvangslicensen som et forsøg på at trænge sig ind og tiltage sig en afgift, som egentlig er uberettiget. Det er den jo ikke. Tværtimod har man hjulpet seerne til at kunne få en rimelig og en rimeligt billig adgang til programmerne.

Derfor vil jeg også gerne i forbindelse med et par af hr. Glistrups bemærkninger præcisere, at det jo ikke er Copy-Dan, der skal hjælpes i denne sag, det er de ejere, som skal sørge for, at afgiften til Copy-Dan kan betales. De får en hjemmel til at opkræve den hos deres lejere, hos brugerne af antenneanlæggene. Det er dér, vi sætter ind, og vi er jo også – for nu at tage det spørgsmål fra hr. Glistrup op – forpligtede til at indrette os på en sådan måde, at ophavsretsafgiften kan sikres i dette land. Vi har gjort det ved at gøre det let for seerne og i og for sig begrænse ophavsmændenes muligheder på dette område med det indgreb, som tvangslicensen er.

Jeg er ikke enig med hr. Qvist Jørgensen i tanken om, at man kunne overføre det til licensen. Af flere forskellige grunde. Jeg har nævnt nogle af dem, og vi kan jo drøfte det videre, men jeg vil dog godt sige, at det ikke blot er det, at det er to principielt forskellige systemer, der derved tørner sammen: licensen, som er et krav til hver dansk indehaver af et tv-apparat om at betale en afgift, som så betaler den totale drift af Danmarks Radio, og Copy-Dan, som er et privatretligt krav, der principielt tilkommer hver enkelt rettighedshaver, når hans værker bruges offentligt, og som han gennem sin organisation må skaffe sig penge fra.

Hvis man lægger det ind under licensen, vil man også få det problem, at man bliver uretfærdig, når man lægger det ind som en fast afgift for alle, idet der er forskel på, hvor mange ka-

naler de enkelte seere har adgang til; Copy-Dan-afgiften er jo afpasset efter, hvor stort et antal kanaler og hvilke kanaler, man skal betale for, for der findes jo også frie kanaler, som man ikke skal betale for, idet de er frigjort. Så man vil altså faktisk derved i mange tilfælde komme til at begå uret.

Man vil i konsekvens heraf også opkræve en ekstra afgift af dem, der ikke er tilsluttet noget antenneanlæg, og som har deres egen private modtagning, og det er at gå langt videre end ophavsretten og Bernerkonventionen og alle mulige andre internationale forpligtelser tilsiger os. Det er vi slet ikke forpligtede til, og det ville være urimeligt at pålægge den enkelte en ekstra afgift.

Det, som ophavretshaverne har forhandlet sig frem til, er, at når man udsender i et kabelanlæg, så er det en ny brug af udsendelsen, og så forfalder der en afgift. Det er et aftaleforhold, og her er der nogle, der har været dygtige til at forhandle sig frem til nogle positioner, som de efter min mening i frie aftaleforhold skal have lov til at gå ind i. Vi har så skåret igennem og sagt, at der alligevel skal være nogle grænser for, hvor meget de kan sanktionere, f.eks. ved ikke at sende deres programmer ud, hvis de ikke kan få den pris, de vil have.

Så er der en ting til. Helt bortset fra de praktiske vanskeligheder, jeg her har peget på, ville en ordning med licens helt forrykke det grundlag, hvorpå de danske rettighedshavere via Copy-Dan har påtaget sig at administrere vederlagsafregningen til udlandet, oven i købet på tvangsbasis. Vi har haft en hel del vrøvl med udlandet for, at vi har skåret igennem og lavet denne tvangsordning over for dem, men får vi en licensordning, forrykkes hele forholdet til den udenlandske afregning af de forpligtelser, man har dér.

Dér er altså mange ting, som jeg synes skal drages ind i denne sammenhæng, og jeg tror, det er den rette vej, vi har peget på med disse lovforslag.

Flere af ordførerne – også hr. Qvist Jørgensen – har talt om, at et forslag som det, jeg har fremsat om følgeretten, altså afgiften på salg af billeder, kunstværker, kun vil komme de etablerede til gode. Jeg tror, at fru Ingerlise Koefoed har ret i, at det faktisk meget ofte er meget sent eller først i næste generation, at disse akkumulerede høje beløb melder sig.